

3 FEBRUARI 1984 | GEBOREN

1 JANUARI 2008 T/M 16 FEBRUARI 2008 | ZIEKENHUIS

16 FEBRUARI 2008 T/M 28 OKTOBER 2008 | KLINISCHE REVALIDATIE

BEGIN 2009 TOT ZOMER 2009 | POLIKLINISCHE REVALIDATIE

‘Ik stel nu positieve doelen’

Sidney Bito is net 29, maar heeft al een heel leven achter de rug. Hij kwam van Curaçao naar Nederland, waar hij op het foute pad raakte. Uiteindelijk zou een schietpartij zijn leven radicaal veranderen. • Door Annelies van Lonkhuyzen

‘Ik ben op mijn zeventiende vanuit Curaçao naar Nederland gekomen. Mijn moeder had dat geregeld, want de mogelijkheden om te studeren zijn daar veel minder. Ik hing ook rond op straat, ging met verkeerde jongens om. Mijn moeder durfde niet te vertellen dat ik moest vertrekken, want ze was bang dat ik dan iets zou verzinnen. Ik hoorde het pas op de dag dat ik zou vliegen. Eigenlijk wou ik wegrennen, maar daarvoor had ik te veel respect voor mijn moeder. Dus ben ik naar Nederland gevlogen, samen met mijn zus.

We gingen wonen bij mijn oom, die had gezorgd dat ik een opleiding metaalbewerken kon doen. Ik sprak nauwelijks Nederlands, dus sloot ik me op school aan bij een groepje Antillianen. Daar zocht ik mijn basis. Maar die jongens waren ook met foute dingen bezig: rondhangen, jointjes roken, niet of stoned op school komen. Al snel werd ik van school getrap, en dan gaat het van erger naar slechter. Je gaat zelf drugs verkopen om geld te krijgen en dat lukt goed, totdat je wordt gepakt. Op mijn negentiende kwam ik vast te zitten. Toen ik vrijkwam ging ik weer naar school, maar dat duurde niet lang. Ik had niets geleerd, mijn gedachten zaten op geld maken, uitgaan, genieten. Op straat ben je ook een baasje als je in de gevangenis hebt gezeten, dus ging ik nog dieper in het spel. Tot ik 23 was en een jongen waar ik al een tijd ruzie mee had me heeft neergeschoten. Ik was uitgenodigd bij zijn nicht en dat kon hij niet hebben. De kogel ging vlak onder mijn hart door mijn rug; daardoor heb ik een dwarslaesie opgelopen.

Na mijn revalidatie wist ik niet wat ik wilde. Ik wilde in ieder geval niet terug in de wereld waar ik uit kwam. Mijn moeder waarschuwde

me altijd: “jongen, doe iets met je leven”, maar ik had nooit geluisterd. Ik dacht: dit is mijn ultieme waarschuwing, ik krijg niet nog een kans. Maar ik miste mijn oude leven wel en ik dacht aan wraak, en je komt niet verder als je zo denkt. Eigenlijk was mijn leven uitzichtloos tot ik dacht: ik moet gaan sporten. Tijdens mijn revalidatie had ik rolstoelbasketbal gedaan, en dat vond ik leuk. Ik begon te fietsen met de handbike en ging basketballen. Toen ik kon meedoen aan Alpe d’HuZes - de Alpe d’Huez op fietsen voor de kankerbestrijding - stelde ik een doel: de snelste tijd rijden voor iemand met mijn beperking. Het was voor het eerst in mijn leven dat ik een positief doel stelde, en dat ook bereikte. Dat voelde goed!

Omdat ik snel had gereden, viel ik op bij wielervedicatie KNWU. Sinds kort heb ik professionele begeleiding, met als doel om me naar de Paralympische Spelen in Rio te brengen. Er zijn sterke fietsers in mijn klasse, dus het wordt hard werken, maar het moet kunnen lukken. En als ik daar ben wil ik ook winnen, want voor mij telt alleen de eerste plaats. Ondertussen ga ik door met mijn opleiding tot receptionist, en daarna wil ik verder in het toerisme. Ik blijf positieve doelen stellen en ben hartstikke blij dat mijn leven is zoals het nu is, en niet meer zoals vroeger.’

Op 13 juni doet Sidney Bito mee aan de eerste HandbikeBattle, waarin de acht in dwarslaesie gespecialiseerde revalidatiecentra uit ons land het tegen elkaar opnemen. Het evenement, met Coloplast als hoofdsponsor, vindt plaats in Oostenrijk. Ook individuele renners kunnen deelnemen.

Informatie: www.handbikebattle.nl.